

„Umíte se jenom hihňat. A žádná nejste zelená!“
Sotva to dořekl, v makovičce se mu rozsvítilo:
To je nápad! To by bylo! Kdyby tak jeho kamínek
zářil na nebi, bude tam dozajista nejkrásnější hvězdou.
Krtek si ji vždycky pozná na jediné podívání a přitom
se z ní může těšit, kdo bude chtít. I ostatní krtkové
a všichni zajáci, žáby v rákosí a ptáčci zpěváčci. Jak ale
dostat zelený kamínek na oblohu? Jak to jenom,
hromsecdudy, jak to udělat?

Až ke hvězdám Krtek nedohodí, kdepak! Leda...
ledaže by postavil na stráňce pod lesem vysokou,
vysokánskou věž.

Pachtí se a lopotí, k oblázku oblázek, pěkně jeden na druhý. Vždyť už je z nich, podívejte, hotová rozhledna!

Krtek vynesl zelený kamínek nahoru a – nedosáhne, dávno ještě k nebi nedosáhne. Ani když si stoupne na špičky.

Ke vši smůle mu uklouzla tlapka, Krtek padá... a hned za ním s velikým bubnováním spadla i oblázková věž. Celá stráňka je v mžiku na nohou:

„Při takovém rámusu se nedá spát!“

„Nehubujte mě, já nerad,“ omlouvá se Krtek.

„Chci dát na nebe zelenou hvězdu, a to není jen tak.“

„Počkej, my ti pomůžeme,“ povídá dobrácky zajíc ušák a pískl na žáby v potočnické tůni.

